

Wstęp

Współcześnie rozumiany wolontariat umiejscawiany jest przez większość badaczy i analityków w polskim kalendarzu historycznym jako zjawisko społeczne występujące w Polsce po transformacji systemowej 1989 roku. Jego geneza w narodowej świadomości sięga jednak znacznie wcześniej. Czasy zaborów i walki o niepodległość, doświadczenia dwóch wielkich wojen, w końcu walka z systemem totalitarnym ukształtowały Polaków jako naród solidarny, ofiarny oraz gotowy do poświęceń w imię największych wartości.

Wyzwaniem w czasach pokoju i stabilizacji zarówno ekonomicznej, jak i społecznej jest dla instytucji odpowiedzialnych za funkcjonowanie państwa oraz dla organizacji społecznych kształtowanie wśród obywateli postaw świadomego, dobrowolnego angażowania się w działania służące wzmocnieniu więzi społecznych i rozwojowi postaw obywatelskich oraz altruistycznych. Organizacje pozarządowe, ruchy samopomocowe obywateli trwale wpisały się w naszą narodową tradycję. Polskie organizacje solidarnie niosą pomoc na całym świecie w sytuacjach kryzysowych lub zagrażających pokojowi. Od zawsze zabiegaliśmy jako naród o wolność i swobody obywatelskie. Współpracowaliśmy i pomagaliśmy sobie wzajemnie, w praktyce realizowaliśmy idee solidarności międzyludzkiej. W tym kontekście nie może dziwić, że to właśnie w naszym kraju powstał ruch społeczny „Solidarność”, w który zaangażowały się miliony Polaków, w znacznym stopniu przyczyniając się do upadku żelaznej kurtyny w 1989 roku. Rok ten stanowi także umowną datę początku procesu transformacji systemowej w Polsce i związanej z nią systematycznej budowy społeczeństwa obywatelskiego. Społeczeństwo obywatelskie jest rozumiane nie tylko jako szereg oddolnych inicjatyw podejmowanych spontanicznie przez obywateli, ale także jako zjawisko tworzenia i wzmocnienia sektora organizacji pozarządowych, działających w wielu sferach aktywności społecznej. Nierozerwalnie związane z funkcjonowaniem społeczeństwa obywatelskiego jest zjawisko rozwijania wolontariatu, zarówno w organizacjach pozarządowych, jak i w sferze instytucji publicznych.

Ważną rolę w tym procesie odegrały Centra Wolontariatu. Powstałe w roku 1993 zapoczątkowały trwały wkład w kształtowanie polskiego wolontariatu po roku 1989. Dzięki stworzeniu pierwszych w Polsce biur pośrednictwa wolontariatu, opracowaniu i wdrażaniu metodologii szkoleń przygotowujących wolontariuszy i placówki do współpracy, prowadzeniu kampanii informacyjnych i promocyjnych, położyły kamień milowy dla rozwoju tego zjawiska w Polsce. Bardzo istotne w działalności Centrów Wolontariatu są nowe idee, programy, wytyczne kierunki działań, które nieustannie popychają wolontariat ku rozwojowi. Centra Wolontariatu nie zapominają przy tym o stale rozwijanej profesjonalizacji działań wolontariackich, której wyrazem jest odpowiedni proces zarządzania pracą wolontariuszy.